

Τὸ πῶς ἔργαζομαι ἰ καὶ τίθω τὸ ἄγνωστον πρ. 3, 66

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Ζητούμενον ἐκ τῆς Υπουργείου τῆς Παιδείας ἕως τὸ παρ' ἑξοχὴν κλιδικῶν περιοδικῶν ἀγγελλομα, ἀληθεῖς παρασχοῦν εἰς τὴν εὐφραν ἑμὴν ἀκαρτέως καὶ ἐκ τῆς Οἰκουρατικοῦ Παιδαγωγικοῦ Καναταναυτοκρατορίας ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς αἰτίους.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ. ὄρ. 35. Ἐξάρητος ὄρ. 19. Τρίμηνος ὄρ. 10.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἀλυότου Γρ. Δ. 50. Ἀγ- γλίας, Κόκκου καὶ Λοκκῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Δουσιῶν χωρῶν πρᾶγμα ἀλλ. κᾶ 25. Ἐξάρητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἰ συν- δεσμοὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην εἰσυδήτου μηνός

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριανίδου ὄρ. 25, κατὰ τὸ Βαζιλεῖον

Περίοδος Β'—Τόμος 30ος

Ἐν Ἀθήναις, 13 Ὀκτωβρίου 1928

Ἐτος 45ον—Ἀριθ. 44

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΗ'. (Συνέχεια)

Καὶ γὰρ ὡς ἀπειριωτὴ ἐπρόσθεσε :
—Ἐπρεπε νὰ μοῦ πῆς ἄλλα, πρὸ καινοῦργια.

Ἡ Κάρολα ἐπέλεξε τὰ χέρια.
—Ἀχ, Ζίνα, γίνεται αὐτό;... Τῆς- ρες δὲν ἀετὰ, κί ὅμως μὲ περιποιη- θηκες καὶ μὲ φρόντισες σὺν καλῶς ἄγγελος;

Ἡ Ζίνα δοκίμασε νὰ τὴ σταματήσῃ. Μὰ ἡ Κάρολα ἐνωιωθε τὴν καρδίᾳ τῆς νὰ ἐσχειλίξῃ :

—Ναί, σὺν ἄγγελος...Κκι τί θάρρος, καὶ τί καρδιά... Δὲ θὰ τὸ ξεχάσω, ἀ, δὲ θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ... Ἀλλὰ πῶς μοῦ πῶς μὲ συγχωρεῖς, πῶς μοῦ το, νὰ τ' ἀκούσω κί τὸ στόμα σου !.

Ἡ μικρὴ Βασίλισσα ἔκοψε σιγά- σιγά καὶ τὰ χεῖρά τῆς ἀκούμπησαν στὸ καυτὸ μάγουλο, ποῦ τῶδρεχε ἕνα δά- κρυ.

Κκι ἡ Καρόλα φιδόριζε μαγευμένη:
—Πῶς σ' ἀγαπῶ, Ζίνα!... Εἶσαι πάντα ὁμορφῆ καὶ καλὴ, ὅπως ἦσαν κκι-κάτω. Τώρα ὅμως ἔχεις καὶ κκι παραπάνω: τὰ μάτια σου βγάζουσι φῶς,

—Ἡ ἐποχὴ δὲν εἶναι κατάλληλη... (Σελ. 316, στ. 6')

ἔγινες σοβαρὴ, μὲ μεγάλη καρδιά... Μονάχη σου τὸ ἀξίζεις περισσότερο ἀπ' ὅλας ἐμᾶς τίς ἄλλας!

Μ' ἔνα νόημα, ἡ Ζίνα τὴ σταμά- τησε:

—Ὅτι μὲ κάμης νὰ τὸ πάρω ὅπᾶνο μου, Κάρολα, ἀν ἐξακολουθήσῃς ἔτσι...

—Ὅχι, ὄχι, αὐτὴ εἶν' ἡ ἀλήθεια...

Ἀχ, κί ἂν σ' ἔβλεπαν κκι-κάτω! Καὶ πρῶτα σ' ἀγαποῦσαν. Τώρα ὅμως θά- ταν τρελλοὶ ὅλοι μαζί σου... Καὶ θάρ- θῃς μὲτ' ἡμέρα πάλι, δὲ μοῦ μένει καμ- μιὰ ἀμφιβολία. Θάχουσε πάλι μαζί μας τὴ μικρὴ μας Βασίλισσα...

Ἐκείνη στέναξε καὶ, γεμάτη μελαγ- χολία, ἀπάντησε:

—Ἡ ἄλλοτινὴ μικρὴ Βασίλισσα ἔ- φρουε κί εἶναι ἄλλοι τώρα στὸ πόδι τῆς... Πῶς γίνεται νὰ ἐανόρθῃ;

Ἡ Κάρολα χαμηλῶς τὸ κεφάλι κί ἔκρινε βοήθη, ἐντὶ σ' ὄνειροπόληση.

Τὴ στιγμή ἀκριβῶς αὐτὴ μῆνης ἡ νοσηκόμα μὲ τὴ λῦμπα τῆς, ποῦ φῶ- τισε ὅλο τὸ δωμάτιο.

—Τί εἶχῃ Θεοῦ, εἶπε, πῶς κάθισ'ε κί εἰ δὲν σὲ σιστάδια;

—Κεοθενιάσαμε, εἶπε ἡ Κάρολα.

—Καὶ θὰ λέγατε οσοῦταίς κοουδέ- τες, γὰρ νὰ μείνετε τόσες ὥρες δίχως φῶς!

Τὰ κορίτσια κοιτάχτηκαν μ' ἕνα γαλόγλο. Ὅτῃ ἡ μὲτ' ὅτῃ ἡ ἄλλη δὲν εἶχε καταλάβῃ εἰ ἡ νύχτα, σιγά- σιγά, εἶχε ἀπλώσει τὸ σκοτάδι στὸ δῶ- μάτιο.

Ἡ κατάσταση τῆς Κάρολας σὲ λί- γες μέρες τῆς ἐπέτρεπε νὰ σηκώνεται καὶ νὰ ἐπακλῶνεται λίγες ὥρες σ' ἕνα νιδαῖνι.

Σ' αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν περίοδο, εἰ ἄρ- ρωστοὶ ἔχουσι τὴ μεγαλύτερη ἀνάγκη ἀπὸ διασκέδαση. Οἱ φιλενάδες τῆς ἔ- καναν δ,τι μποροῦσαν γὰρ νὰ περιᾶ εὐ- χάριστα τ'ς ὥρες τῆς. Γορνοῦσαν σὲ μαγαζιά καὶ τῆς φώνιζαν δ,τι μικρο- πρᾶγματα ἢ παιγνίδια ἔδρισκαν.

Ἐνα βράδυ τῆς ἔφεραν τὸ τελευταῖο παιγνίδι ποῦ ἔε φανή στὴν ἀγορὰ. Ἦταν ἕνας στρογγυλὸς δίσκος, ὅπου ἔ-

«Τὸ καθημερινὸ ἦταν ἐξασφαλισμένο...»

τρεχαν τρία μοιυβένια ἀλογάκια. Πάνω σ' ἀλογάκια ἦταν κί ἀπὸ μιὰ ἀμα- ζόνα, ποῦ τὰ κορίτσια τίς ὠνόμασαν Ζίνα, Κάρολα καὶ Μίλλο.

Ἐπρεπε, μὲ μιὰ σπρωξιά ποῦ θάδι- ναν μὲ τὸ χέρι, νὰ κάμουν τ' ἄλλα ὅλο τὸ γῦρο. Τᾶσπρωξαν λοιπόν, κί ἀετὰ ἐκπίνησαν.

Οἱ ἀμαζόνες ποῦ εἶχαν ἐνοῦμα τῆς Κάρολας καὶ τῆς Μίλλο, σταμάτησαν στὸ δρόμο. Ἡ Ζίνα ὅμως ἔφθασε θριαμβευτικὰ στὸ τέρμα. Τέτῃ ἡ Κά- ρολα ἔκαψε μὲ χρυσοῦχαρτο ἕνα μικρο- σκοπικὸ στεμματάκι καὶ τῶδαλε κἀνω στὲ κεφάλι τῆς μολοβένιας ἀμαζόνας.

—Βλίπεις, Ζίνα, εἶπε, αὐτὸ συμβο- λίζει ὅσα πρόκειται γρήγορα νὰ γίνουσι.

Ἀλλὰ ἕνα βλέμμα μὲ τὴ Μίλλο κί αὐτὴ πρόσθεσε :

—Ναί, αὐτὸ εἶνε σημάδι πῶς θὰ πάρῃς πίσω τὸ θρόνο σου...

Ἡ μικρὴ Βασίλισσα δὲ μίλησε. Ἀχ, κί ἂν γινέτῃν ἀληθινὰ αὐτὸ ε' ὄνειρο! Μὲ τέτοια μέρα φοινοῦσαν τόσου μακρι- νή ὄψτανε ποτέ; Κίνησε θλιβερὰ τὸ κε- φάλι, κοιτάζοντας πρὸς τὴν Ἀνατολή. Τίποτε, ἀλλοίμονο, δὲν ἐπέτρεπε νὰ ἐλπίζῃ σὲ τέτοιο ριζικὸ γόρισμα τῆς τῶχης...

Ἡ διαμονὴ στὴ Βέρνη πλησίαζε νὰ

τελειώση. Η κυρία Φερστάτ άρτισε κίβλας τήν ήμέρα ποδ θ' αναχωρούσε.

Τή δεσποινίδα ντά Λεοί' κατόρθωσαν να τή μεταφέρουν στο μέρος όπου έμεναν οι γονεϊς της. Ακόμη δεν μπορούσε να πατήση το πόδι της, αλλά τήν καθίζαν σ' ένα άμάξι και μ' αυτό το μέσο μπορούσε να πηγαίη στην έξοχή ν' αναπνέη τόν καθαρό άέρα. Πολλές φορές τή συνόδευαν κι' οι φίλες της και τότε τα γέλια κι' οι εθίμας κούβέντες δεν είχαν τελειωμό.

Τ' άμάξι σταματούσε καταμασίς στον κάμπο. Τότε ή Μίλλο κι' ή Ζίνα κατέβαιναν. Έκοθαν λευλοδία για τήν Κάρολα ή έπαιρναν δροσερό νερό από καμιά πηγή για να δροσίσειν το κολατσιό τους.

Ο ήλιος έσπερνε άφθονο το χρυσάφι του στα λεδάδια, τα ποιλιά κελαιοδύσαν στα δέντρα κι' όλη ή φύση έμοιαζε σαν ναταν στολισμένη για γιορτή.

Πριν φύγη απ' τή Βέρνη, ή Ζίνα πήγε, μαζί με τήν Μίλλο ν' αποχαιμετήση τήν Κάρολα. Κάθε φοχρότης είχ' εξαλειφθή άνάμεσα στα τρία κορίτσια κι' ή συντροφία τους τώρα θόμιζε τήν ήμορφη εικόνα ποδ παρομοίαζαν άλλοτε στον κήπο του παλατιού της Βαλκανίας.

Η Κάρολα φίλησε με περιπαθεια τή Ζίνα και της είπε πως ένας πόθος τήν έφλόγιζε: να βρη εύκαιρία να της δείξη τήν εδνωμοσύνη της.

—Κι' έλπίζω πως αυτό θα γίνη σε λίγο, έπρόθεσε.

Η Ζίνα δεν δοκίμασε να εξήγηση τή σκοτεινή αυτή φράση κι' έφυγε, μαζί με τή Μίλλο ποδ, μ' όλ' αυτά, είχε τήν καλύτερη θέση στην καρδιά της.

Τήν παραμυγή του χωρισμού πέρασαν μαζί τήν βραδιά κι' έκαναν χίλια σχέδια να ξαναβωθούν. Η Μίλλο όμως είπε πως οι εόχες αυτές δεν μπορούσαν να εκπληρωθούν, παρά μόνο τήν ήμέρα ποδ ο μπαμπάς της έάκαιρνε τή μεταθάση του για το Παρίσι και θα πήγαινε να εγκατασταθή εκεί μ' όλη τήν οικογένεια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΘ'

Η εδνωμοσύνη μιάς φίλης

Η πριγκήσσια κι' ή ανιψιά της ξεκίνησαν για το Παρίσι.

Η Ζίνα ποδ στο έξης είχε όλη τήν εδδόνη του σπιτιού, δεν έπασε ν' ανησυχή.

Ως τώρα δεν τοδς είχε λείψει τίποτα, αλλά οι κοούκλες έπρόσφεραν έναν πόρο ζωής ποδ προσωρινό. Ο κόσμος δε θα κωραζόταν ν' αγοράξη μικρές χωριάτισες, όλο τις ίδιες;

Κοίταξε τή θεία της: εκείνη, άφοδ πρώτα άρρώστησε απ' τις φροντίδες και τις άνησυχίες, τώρα δεν ήθελε να εξετάση τίποτα απ' το άδηλο μέλλον.

Κι' εδτε μπορούσε να κάμη άλλοιώς, χωρίς να έλθέτη σε κίνδυνο τήν υγεία της.

—Όστε ή Ζίνα έπρεπε να ναι ή φοχή του σπιτιού. Περιουσία της είχε μόνο τήν ήπομονή της και τήν έξοπνάδα της.

Τα πράγματα, βλέπετε, αναποδογύρισαν: ή πιό ήλικιωμένη βασιζόταν στην Ικανότητά ένός κοριτσιού δεκαπέντε χρόνων.

Μόλις πάτησε το πόδι της στο Παρίσι, ή Ζίνα έπρεξε στην κυρία Έριώ, όπου βρήκε τή θερμότερη ήποδοχή.

Η Έβόνη Λεγκράν είχε πάσι κίβλας εκεί, ζητώντας τή Ζίνα. Είχε τόσα πράγματα να τή: διηγηθή, τόσες εξοχίσεις να της κάμη! Και ή κυρία Έριώ πήρε μδστικά τήν άπόφαση να κάμη τις δυο φιλενάδες να συναντηθούν.

Όσοοο ή Ζίνα άρχισε τις ένέργειες για τήν κάλυψη των έργων της. Όταν έφουγε, είχε αφήσει σε πολλούς εμπόρους άρκετές κοούκλες, μήπως τυχόν εδρισκαν άγοραστές, δυο αυτή θά: είπε.

Πήγαινε λοιπόν να μίθη άν τα έργα της είχαν πουληθή. Αλοίμονο! Δεν έλαβε καμιά ενοχική άπάντηση.

—Ένας απ' αυτούς τοδς εμπόρους, δτεπ' απ' τα τοπικά λόγια ποδ έξέφρασαν τή λόπη του, της εξήγησε:

—Η έποχή δεν είναι κατάλληλη: Το καλοκαίρι ποδ λίγους κελάτες βλέπουμε.

Κι' όταν είδε στο πρόσωπο της Ζίνας να ζωγραφίζεται μια μικρή άπογοήτευση, πρόσθεσε:

—Μην άπελπίζεσθε, δεσποινίς... Γρήγορα θα ξαναρχίση νταραβέρι...

—Τως σε λίγες μέρες θα χουσε ποδ καλά νέα να σε: ποδμε.

Ένας άλλος έμπορος τήν κοίταξε πάνω απ' τα γυαλιά του, δίχως να σηκωθή απ' το γραφείο του και χωρίς να δινη πολλή σημασία στο κορίτσι: με το άπλο θλιωτό φάσμα, είπε:

—Όλες εδω μās έχουν μείη. Πρέπει ν' αλλάξετε λίγο τήν τέχνη σας, δεσποινίς. Άρκετές Βαλκανίδες πουλήσαντε... Υπαρχουν κι' άλλα φορέματα στον κόσμο, τί εόχη!...

Νάταν άλλοτε, ή Ζίνα, μ' ένα θεατρικό κίνημα, θα τοδ πετούσε τις κοούκλες στα μούτρα. Τώρα όμως, δτεπ' από τόσα σκληρά μαθήματα, το φτωχό κορίτσι είχε μάθει να συγκρατή τα νεύρα της.

Προσποιηθήκε τήν άτάραχη, μ' όλο ποδ τα μάγοολά της άναψαν μονομασία, κι' είπε:

—Θέλετε, κέριε, να πάω πίσω τις κοούκλες μου... ή να τις άφισω λίγον καιρό άκόμη;

—Α, αφήστε τις, μένα δε με πειράζει καθόλου. Αδτά ποδ σε είπα, σε:

τα είπα για το δικό σας συμφέρον!.

Και, σκόδοντας πάλι στα κικά: σιγά του, είπε:

—Χαίρετε, δεσποινίς Ντινάρ... Έδήλωνε μ' άλλα λόγια πως ή κοούβεντα είχε βασιτάξει περισσότερο απ' δ,τι έπρεπε.

Η Ζίνα χαμείτησε και βγήκε μ' ένα βέρος στην καρδιά και με δάκρυα στα μάτια.

Η άτμόσφαιρα ήταν άκόμα ζεστή, μ' όλο ποδ ο Σεπτέμβρης είχε άρχισει, κι' ο άέρας της φαινόταν θαρδς σαν τήν καρδιά της.

Περπάτησε λίγη ώρα και, ξαφνικά, στην καμπή ένός δρόμου, είδε μια καταπράσινη θάση. Ήταν τα δέντρα της δεντροστοιχίας των Η. ούών. Υστερ' απ' τις σκοιημένες συνοικίες, ή πράσινη αυτή όπτασία, τα κλαδιά αυτά, γεμάτα άκόμη φύλλα, της έκαναν μίαν έντόπωση καταπραυντική. Έκαμε μερικά βήματα και κάθησε σ' ένα μπάγκο, μέσα στην έπιληπτική δεντροστοιγία.

Πάνω στα φυλλώματα άφινε τις πορφύρες του άχτινε: ο ήλιος ποδ βλασίλευν κι' οι σκιες έσπεφταν άκθόριστες στο χόμα. Σαήνες παιδάκια κυνηγούσαν τόνα τέλλο, έτρεχαν, τραγουδούσαν, ένψ εί παραμάνες πρόσεχαν τα μωρά ποδ ήταν άποκοιμισμένα στο βάθος των μικρών άμαξιών.

—Ενοίθε να γαληνεύη ή λόπη της μέσα στον χλιαρό άέρα. Όρα πολλή έμεινε παρακοιλιωμένης τ' άμάξια και τοδς ίππεις ποδ άδιόκοπα περνούσαν. Εαφνικά διάκριν' ένα κομψό «φαιτόν» με καστανότριχο άλογάκι, ποδ τ' άδηγοδός ένας νέος.

(Έπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΡΑΔΥ

Οι γιαγιάδες, μπρός στις θύρες καθιστές μοιάζουν Ιουκίαι, δυο σημαίνει άργά [το βράδυ] τα παιδία φωνάζουν μέσα στις αόδες και το μάγγανο όλο τρίζει στο πηγάδι.

Η βωδάμαξα βογγά κι' άργοπερνά φορτωμένη ένα σωστό βουνό δερμάτια και παρακατούν τα βώδια της τα όνικά με τα όδμαυρα, τα κωρασμένα μάτια.

Τα φορτώματα, από έβλα και κλαριά, ένα όλόκληρο, περνούνε, κορβάνι, και μια βέγγα από κομμένη λιγαριά στην γιαγιάς το μαύρο σκάλωσε φουστάνι.

Πήγε βράδυ. Λιγοστεύουν οι φανές και το μάγγανο σπαίρνει στο πηγάδι κι' οι γιαγιάδες πιά σηκώνονται σκυφτές και στο λύχνο πάν να σιδάσουν το λάδι.

ΜΙΧ. Δ. Τ.

ΑΠ' ΤΟ ΚΩΡΙΟ

ΤΟ ΚΡΑΣΙ

—Απ' τάμπέλι, οι τροχητές κωβαλούσαν τα σταφύλια στο ληνό. Άσπρα σταφύλια, μαύρα, κόκκινα, το κάθε είδος χωριστά. Έκει τα πατοδσαν. Κι' ο μδοστος έμπαινε στα βαρέλια, για να γίνη κρασί.

Ο Γιαννάκης, ένα παιδί της χώρας ποδ περνούσε το καλοκαίρι του στο χωριάτικο εκείνο σπιτι, παρακολούθησε όλη αυτή τήν πολοήμερη και κωρασιακή έργασία. Είδε πως γίνεται το κρασί. Είδε πως έβρωγαν τροχητές και πατητές για να το κήμουν. Χωριστά οι έργασίες κι' οι κόποι στ' άμάξι, ως ποδ να γίνουον τα σταφύλια. Και τοδ γεννήθηκε μια παιδαίετική άπορία:

«Τι χρειάζεται αυτό το κρασί, ποδ γίνεται με τόσους κόπους; Για να πίνουον οι άνθρωποι και να μεθούη;»

Γιατί κρασί ο Γιαννάκης δεν έπινε, δεν τοδ άρεσε. Και στη χώρα ποδ καθόταν, έδλεπε ένα σωρό μεθυσμένους. Φοσιόκοτα λοιπόν τοδ γεννήθηκε αυτή ή άπορία κι' ένα βράδυ, ένψ δαιμονόσε με τή χωριάτικη οικογένεια, τήν είπε καθαρά:

—Ο μπαμπούς τότε, ένας ποδ έβωπνος χωριάτης, κούνησε το άσπρο κεφάλι του και τόν ρώτησε:

—Και ποτε μεθύν οι άνθρωποι;

—Όταν πίνουον ποδ κρασί, άποκριθήκε ο Γιαννάκης.

—Άρακι! Όταν πίνουον λιγάκι, μεθούη;

—Όχι...

—Ε, λοιπόν, το κρασί είναι για να το πίνουον οι άνθρωποι από λιγάκι. Τότε είναι άρβέλιμο και δυναμωτικό σε γιατρικό κι' άξίζει όλοος τοδς κόπους ποδ είδες. Κάθε πράγμα βλάπτει, και το πιό άδω, όταν κάμη κανένας κατάχρηση. Θες άλλο από το νερό; Πίες ποδ να σκάση; Θες άλλο από το φωμί; Φας ποδ να ρρωστέσης.

Ο Γιαννάκης δεν είπε πιά τίποτα. Είχε μάθει και τί χρειάζεται το κρασί.

Τότε πετάχτηκε ή Μαρία, ή μικρή χωριατοπούλα.

—Στο σχολείο, φάναζε, μās είπαν πως ο Νώε πρώτος πάτησε σταφύλια κι' έκανε κρασί. Μι κι' αυτός μια φομα μεθουε!

—Γιατί ο Νώε δεν ήζερε άκόμα τήν ένέργεια του κρασιού του, άποκριθήκε ο παππούς. Έμεις όμως ποδ τήν έσρούμε, ως φυλαγόμαστε. Μπορεί να άπαρχουν στον κόσμο καλύτερα πράγματα από το κρασί! μηδεν άπάρχει χειρότερο από τή μέση!

Ο Γιαννάκης θυλήθηκε πάλι τοδς μεθυσμένους ποδ έδλεπε στη χώρα.

Και συλλογίστηκε: «Άλήθεια! Και γι' αυτό καλύτερα νάλειπε όλωσδιόλου απ' τόν κόσμο το κρασί και το καλό του. Υπαρχουν τόσα άλλα γιατρικά!...»

Μα δεν ετόλμησε να πη κι' αυτή τή σκέψη στον παππού. Ο καίλιενος ο γέρος έκινε με τόση εδχαρίστηση το «λιγάκι» κρασί του!

Γε. Σ.

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΙΟΤΕΡΟ ΠΡΑΓΜΑ

(Παραμύθη)

[Συνέχεια και τέλος. Ίδε σελ. 339]

—Ε, λοιπόν είπε δεν μπορώ να μιλήσω... αλλά είδα το θαυμασιότερο πράγμα!

—Τι λές; ξεφώνισε το μπροδδι, προσπαθώντας ν' ανέβη στο παράθυρο. «Θέλω να μω μέσα... εκεί ποδναι το καπέλο κι' ή σκοπιά.»

Άκουόταν καθαρά το σόρσιμο του συγχρόνως γόριε κι' ή χρυσόμυγα, άλαφριά κι' ήμορφη, κάνοντας όποκλίσεις στον άέρα μπρο: στη μάγα. Οι άχτιδες του ήλιου λάμπανε στα χρυσά φτερά της.

—Βασιλιά! είπε στη μάγα. Γόρισα άμέσω. Θά ξανάμω εμωσ μέσα άλλη μια φορά. Μα έπρεπε να σε εδχαριστήσω, βασιλιά, γιατι πραγματικάς ποδ δείξατε το θαυμασιότερο.»

Σαν κεραυνός έπεσε στη συνάθροιση τότε. Ένα σμάρι ύφάθηκε από της τραναφυλλιάς τα χαμηλά φύλλα και μπήκε από το παράθυρο στη σάλα. Τότερα άλλο ένα. Και το τρίτο σμάρι άντάμωσε το μαρούδι, ποδ έβγαίνε ξεφώνίζοντας σαν δαμιοισμένο.

—Το θαυμασιότερο το είδα κι' εγώ. Ναι, από ήταν! Θά διαλαλήσω τή δόξα Σης στο περδύλι και στον κορβώνα. Είλαστε — με δυο λόγια — βασιλιάς!

Πήγε στην άκρη του παράθυρου, έχασε τήν Ισορροπία και ξανάπεσε άνάσκελα. Άκούστηκε ένας ξερός κρότος, έναν άγγιξε τήν γή. Έν τφ μεταξό τα μερμηγκία μωαίνανε από το παράθυρο πολλά, πολλά μαζί, και σηκωνότουσαν στα πια να τους ποδία δτα γόριζαν. Η σβήλνηση άβζαινε. Τώρα πιά κανείς δε μπορούσε να καθήση ήσυχος, και όταν ή μάγα ξάφνου πέταξε στην τραναφυλλία για να κάμη τόπο σ' ένα άλλο σμάρι μερμηγκία, άρχισε στα γερά πια ο ένθουσιασμός.

Από το χόμα, από τήν χλόη, από τή μάντρα, από τί φύλλα, ύφάθηκε όλη ή συνάθροιση και γέμισε τόν άέρα. Μα στο λεπτό το σμάρι από τακτοποιήθηκε κι, σε πανώριους κόκλους, άρχισε σιγά να τριφυρίζη τήν τραναφυλλία ποδ στην κορυφή της καθόταν ή μάγα. Ο ήλιος έλαμπε σ' όλα αυτά τα φτερά. Άστραφταν τα χρώματα: μπλέ, κίτρινο, κόκκινο, άσπρο...

Ήταν ένα θαμνωτικό άνακότεμα γραμμών ένας χορός των χρωμάτων. Ο άγέρας ήταν σε ζωντανός... Ξάφνου άκούστηκε ή καθαρά φωνή του βασιλίσκου:

«—Η μάγα κάθεται στην κορυφή του δέντρο, ή μάγα είναι βασιλιάς όλων μας.»

Άκούστηκε ένα σούσουρο, σε βροντή σχεδόν. Ο κόκλος όλο κι' άβζαινε, άγριότερο γινόταν το πέταμα. Το γλέντι αυτό βάσταζε ως ποδ έγορε ο ήλιος κι' άρχισε το σκοτάδι. Κάποιοι μόνο δε λάβχιναν μέρος στο πανηγύρι: το σκουλήκι, ο σάλαγκας και το κοουόπι. Οι δυο πρώτοι δεν μπορούσαν φυσικά εδτε να φτάσουν στη σάλα, εδτε να πετάξουον γόρω απ' τή τραναφυλλία, και γι' αυτό γονοδσαν στα σπία τους, — το σκουλήκι στα λάχανα, ο σάλαγκας στο πράκτι τοδ περδύλι. Το κοουόπι εμωσ έφουγε γιατι ήζερε δτι θα πέθαινε ως το δράκο κι' έπομένως ένα τέτοιο όποκειμενο δεν έχει καιρό να χάνη για βασίλικες έκλογές.

Όταν ο ήλιος είχε γόρει και δρόσισε λίγο, ή σφήκα έκαμε άλλη μια όποκλίση μπρος στη μάγα:

«—Περήφανη μάγα! Πές μας άκόμα ένα πράγμα: Πως άνκάλωφες το θαυμασιότερο αυτό;»

«—Τα πρόσωπα της σάλας είναι τα πρώτα.» είπε ή μάγα. «Βλέπουον ταχτικά το θαυμασιότερο πράγμα. Αδτά στολίζουον το κεφάλι τους με τα μπροστινά τους ποδία. Λιποών, ποδ λέτε, πέταξα κι' εγώ στον τοίχο» και κει, πίσω από τήν γυαλιστερή πλάκα, άνακάλωφε φυσικά κι' εγώ άμέσω το θαυμασιότερο πράγμα ποδ άπάρχει στον κόσμο.»

«—Το θαυμασιότερο βρήθηκε,» φώναζαν όλοι και κοίταζαν προς το φύλλο της κορυφής. «Η μάγα το βρήκε. Η μεγάλη μάγα έγινε βασιλιάς!»

Κουνήσε vs ένα λεπτό τα φτερά τους τόσο θεότρωλλα, ποδ φαινότανε σε να κάνανε τοδμπες στον άέρα. — Ο ήλιος δασιλεφε. Η μάγα πέταξε μέσα, ένψ κλείνανε το παράθυρο. Χωριστήκανε όλοι με τή θαδότερη όποκλίση προς τα τζάμια ποδ άρχιζαν να φαινούνται σκοτεινά.

Η βραδιά ήταν ζεστή κι' ήσυχη.

Ήταν μεγάλη μέρα κεινη: ένας βασιλιάς είχε έκλεχθή.

Κι' εδ ποδ το διαβίκατε αυτό έσρετε, έπίσης, τώρα, ποδ μπορείτε να βρης το θαυμασιότερο πράγμα — αν δε τήχηε βρή άκόμα, — πίσω από τή γυαλιστερή πλάκα ποδ κρέμεται στον τοίχο της σάλας.

(Μεταφρασίς από το Λατινικό.)

ΦΟΥΔΑ ΧΑΤΖΙΔΑΚΗ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΘΕΙΟΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ

Αγαπητοί μου,

Α σās διηγηθώ... Οτι μοι πού συνέβη... Δεκάξη χρονώ, η Ανθή, η Μίνα κι η Φούλα... Εχουν κι ένα θείο, αδελφό του πατέρα τους...

Ολες λοιπόν αυτές τις ἀρρώστιες;... Ελαφρές ή σοβαρές, ο θείος Ιπποκράτης τις αποδέχεται, δλι τόσο στα μικρόβια...

Αλλά πού ν' ακούσουν οι καταγορεύθεις εκείνες;... Αν ήταν ποτέ δυνατό, ο θείος Ιπποκράτης ν' αφήσει καμιά να πεθάνη!...

Αλλά πού ν' ακούσουν οι καταγορεύθεις εκείνες;... Αν ήταν ποτέ δυνατό, ο θείος Ιπποκράτης ν' αφήσει καμιά να πεθάνη!

με την παραμικρή αλλαγή του καιρού. Και τρέχα, δεις Ιπποκράτη, να γιατί γρήγορα πότε τη μηδ' ανυψιά σου, πότε την άλλη, πότε τις δυό, πότε και τις τρεις!

Α, μ' αυτό κατανοούσε ανυψόφορο! Και μάλιστα τα τελευταία χρόνια με τις μόδες και με τις γρήγορες... Ο καίμενος ο θείος δεν ήξερε πιά τι να κάνει...

Μα απ' αυτές τις ημέρες, η δεύτερη ανυψιά, η Μίνα, την έπαθε σπάλι... Συναχθήκη, βράχιας, κτλ... Η Ανθή μέλιτα, πού θα βγάλω έξω, έβαλε—ω θαύμα!—κι επανωφόρι...

Χμ... Πάλι τα ίδια!.. Δε σās τύπα έγω πός θα αρρωστήσετε, πού σās είδα προχτές στο Ζάππειο!...

Καλά, καλά, τώρα θά ιδούμε... Βήχεις;—Βήχω... Βήξε, νάνοίωω... Η Μίνα βήχει... Ορίστε! Ο βήχας της γρήγορης!.. Σου ποτεϊ ο λαιμός;—Μου πονει!.. Σ' έκαϊε το στήθος;—Αιγάκι... Γδύσου, να σάνοοσω! Αν και τί να γδύθης, πού έού είσαι γυμνή;...

Η Μίνα πέρνει μπουμπυτά κι ο γιατρός ακουμπά ταύι του στην πλάτη της:—Ανάπνευσε... βαθιά... βήξε... Όχι, δυστυχία μου!.. Περιπνευμονία!.. Διπλή περιπνευμονία! Γύρισε!

Όχι, δυστυχία μου! κάνει κι η Μίνα και γράζει με το πνευρό. Ο γιατρός βάζει πάλι ταύι του:—Όχι! και πλευρίτης ξερός!.. Κι' έτσι εξακολουθεί να περιφέρεται...

έδω κι' εκεί ταύι του, νάγκροάζεται μια στιγμή κι' έπειτα, απελπισμένος, να φωνάζει:—Διπλός πλευρίτης!.. Καλ βρογχίτης μαζί!.. Βρογχοπνευμονία!.. Φτιάνε τώρα! Σκεπτόσου!..

Έπειτα γύρισε στους άλλους, πού τον άκουγαν άναυδοι:—Τρέξε; βεντούζε; κοφίτες οδ κίθε πλευρό και δυό κάτω απ' τις μασχάλες... Δυό έδωρία στην πλάτη... Καταπλάσματα παντού, 'ς όλο το θώρακα!

Μπορείτε πιά να φαντασθήτε τον τρόμο και τη: Μίννας κι' όλων!..—Αχ, θεϊε Ιπποκράτη!.. Αυτές τις κοφίτες τουλάχιστο... δεν τις άναβάλλουμε;

Καλά... Ρίξε τώρα κοφίτες, αφρονες... και το μισημέρι πού θ' ήρθω, τις κόβω έγω. Θά φέρω και τα έκδωρία! Κι' αν γλυτώσης, τρέχε άλλη φορά χωρίς φανέλλα!

Κι' ο θείος Ιπποκράτης οβόλησε τη σκάλα... καταθυμωμένος. Το αποτέλεσμα το φαντάζεστε: Πριν άρχισουν τα γιατρικά, η Μίνα φόρεσε τη φανέλλα της. Και κρυφά κρυφά, στην άλλη κάμαρα, η Ανθή κι' η Φούλα, γλαμές και δακρυομέγες, φόρεσαν τις δικές τους... Η Ανθή μέλιτα, πού θα βγάλω έξω, έβαλε—ω θαύμα!—κι επανωφόρι...

Αλλά—περίεργο πραγμα, —με τις πρώτες βεντούζες, με τα πρώτα καταπλάσματα, της πέρασαν οι πόνοι της Μίννας, τη: έπεισε ο κυρτός, ξεσκότισε... Ηταν δυνατό νάχη τόσους φοβερός άρρώστιες και να της περάσουν εύθός... Μην άστεινόταν, καλέ, ο θείος; Μην τάπε όλα εκείνα γιά να τις φοβίση και να ντυθούν;

Α, μπά! αδύνατο!.. Τάλεγε τόσο σοβαρό, με τόσο θυμό, με τόση λύπη!.. Έπειτα, δεν θα γινεφτε τουλάχιστο στους γονείς; Πώ; θά τους άφινε τους κακόμοιρους οδ τέταια άγωνία;.. Καί όμως, να!.. Όλα εκείνα δεν ήταν παρά ένα παιχνίδι. Κι' όταν το μισημέρι ξαναγύρισε ο θείος Ιπποκράτης, η Μίνα, —με τι άνακοήωση! όπως θά όλοι...—τόν είδε γελαστό και τον άκουσε να λήφ φειδωλάτα:

—Τά πιστεύεις και τα χρεάοιηκες, έ;.. Μ' αυτό ήθελα κι' έγω... Έλα, δεν έχεις τίποτα σοβαρό. Ένα σνηθισμένο κρυωματάκι... Α, έβαλες και τη φανέλλα σου, βλέπω; Μπαράβο. Σ' έ δυό μέρες; θάσαι καλά.

Μ' αυτό το τέχνασμα, τραγικό λιγάκι αλλά σωτήριο, οι ανιψίες του θείου Ιπποκράτη έβαλαν φανέλλες και—ας το έλιπίσωμε—έβαλαν και γνόφη, ώστε να μη τις ξαναπετάξουν οδ πρώτη εδκαίρια... Σ' έ άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΓΥΡΕΥΟΝΤΑΣ ΤΥΧΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ε' (Συνέχεια)

Ήταν έννιά χρονών αυτό το άγοράκι και, στην άρχή, έχάλασε τον κόσμο νάνεβη κι' αίσως στη στήγη με το Στάθακα και τα δυό παιδιά. Έπειδή όμως η μητέρα του δεν τον άφηση με κανένα τρόπο να επιχειρήση την επικίνδυνη έκσιγη άνάβωση, ο μικρός Πέτρος έτρεξε στην τραπεζαρία, γιά να ιδή τουλάχιστο πός θα κανε τη δουλειά του τάλλο έκαράκι.

Τη στιγμή έκσιγη, ο Πάνος έδανε κάτι πείσινα λουριά στή γάμπα του, κάτω απ' το πανταλόνι.—Γιατί δέναις τα πόδια σου μ' αυτά τα λουριά; τον ρώτησε περίεργος ο μικρός Πέτρος. —Γιατί θάνεω στην καμινάδα, τοδ άποκρίθηκε ο Πάνος. —Θι καθής μέσα στή καμινάδα; —Ναι. —Μά θάναι σκοταδι-πίσσα και μέσα!

—Δε με νοιάζει. —Κι' ο; πός θάνεθής; —'Ως άπάνω. —Θι βήξε άπό την τρύπα της καμινάδας στα κεραμίδια; —Ναι. —Αδύνατο! φώναζε ο μικρός Πέτρος. Πώς μπορείς να σκαρφαλώσης ως έκαι πάνω; —Είμαι συνειθισμένος, άποκρίθηκε ο Πάνος.

Πήρε το έργαλειό πού έζυνε την καμινά κι' έγινε άφαντος μέσα στην καμινάδα.

Ο μικρός Πέτρος άνησόχησε, συλλογιζόμενος τί θά γινέταν το παιδί μέσα στο φοβερό έκαινο σκοταδι. Έσκαψε μάλισα το κεφάλι του στην τρύπα, γιά να κοιτάξη προς τάπάνω, αλλά δεν μπόρεσε, γιατί έπεσαν στο κεφάλι του σκόνης κι' άναγκάστηκε να τραβήξη τρίβοντας τα μάτια.

Απόδ λοιπόν δεν ήταν δυνατό να ιδή, στάθηκε και κι' άκουγε το μικρό καπνοδοχασθαρ στή πού έζυνε την καμινά, ένφμιλοβας κίελα με τον άρτυκό του, πού βρισκόταν στην άπάνω τρύπα της καμινάδας.

Τι έλεγαν οι δυό τους, ο μικρός Πέτρος δεν καταλάβαινε. Όλ' αυτά όμως τοδ φάνηκαν τόσο παράδοξα! Πός ήθελε νάξερα κι' αυτός νάνεβαίγη...

χωρίς σκάλα μέσα από την καμινάδα και να βγαίνει στα κεραμίδια! Τόσο δύσκολο ήταν τάχα;..

Ότιόσο, έπειδή έπαφην πιά να πάφταν κπινές κι' ο κρότος της έστρας δεν άκουγέταν, ο Πέτρος, θάλησε να ιδή τί άπέγινε ο Πάνος. Κι' έχωνε πάλι το κεφάλι του στην τρύπα. Άλλά και πάλι οδ' είδε τίποτα, οδ' άκουσε.

Τότε φώναζε δυνατά, οδ νάθελε νάστεινθη, να παύξη:—Ε! καπνοδοχοκάθαριστή!

Ο Πάνος τοδ άποκρίθηκε. Άλλά με μία κραυγή τόσο παρακοικτική, πού έμοιαζε με στεναγμό. Κι' ο Πέτρος έτρόμαξε.

Άκροόστηκε τότε καλύτερα και τοδ φάνηκε οδ νάκκοσε το Στάθακα, άπό την άπάνω τρύπα της καμινάδας, να φωνάζη προς τα κάτω:—Ε, Πάνο!.. Βρή Πάνο, τί κάνεις έκεί;

Άποκοιμήθηνες; —Μέσα θά είνα άκόμα, συλλογίστηκε ο Πέτρος; κι' ίσως δέ θά μπορή να βγή... Και φοβισμένος, έτρεξε στην μητέρα του και της είπε:—Μαμμά, μαμμά, έλα γρήγορα να ιδής! Το παιδί έκαινο πού ήταν στην τραπεζαρία, άνέθηκε στην καμινάδα και δεν άκούγεται πιά. Ο μεγάλος, άπό πάνω, τοδ φωνάζει κι' έκείνο μιλιλά!

—Ω, το κακόμοιρο! θάσκασε; φειθόρισε η κορία Χρυσοχέρη. —Ετσι έλεγαν τη μητέρα τοδ Πέτρος.)

Κι' έτρεξε στην τραπεζαρία, άκροόστηκε κι' άκουσε πραγματικά έννα όποκωφό θρήνο, έννα βογγητό, πού μαρτυρούσε πόνο μεγάλο.

—Θέ μου! έκαμε με τρόπο. Δέν τόπα έγω;.. Το παιδί κινδονεύει!.. Κι' άρχισε να φωνάζη:—Αρτέμη!.. Μαρία!.. Τρέξτε γρήγορα! Τρέξτε να πηθε στους έργάτες, άπάνω, πός το παιδί πού είνε μέσα στην καμινάδα, πνίγεται!.. Ο μικρός Πέτρος, βλέποντας τη

μητέρα του τόσο τρολαγμένη, έβαλε τα κλάματα.

Οι όπηρέτες έτρεξαν κι' είδοποίησαν το Στάθακα πού κατέθηκε άμέσως. Όταν όμως βρήθηκε μπροστά στο τζάκι, έμεινε άκίνητος, μ' άνοιχτό το στόμα, οδ να μην καταλάβηνε τί τοδ έλεγαν. Ηλίθιος, καλέ, ήταν;

—Κάμετε λοιπόν γρήγορα! τοδ φώναζε η κορία Χρυσοχέρη. Το κακόμοιρο το παιδί κινδονεύει. Δέν άκούτε τώρα πός φωνάζει;

Πραγματικά, ή κραυγής τοδ Πάνου γινόταν όλοένα όδότερες και σκαρκετικότερες. Το παιδί πικρούσε με τα πόδια του τα τοιχώματα της καμινάδας κι' έπνιγόταν μέσα στην στήγη.

—Αχ, θέ μου! φώναζε η κορία Χρυσοχέρη τρέχοντας άπάνω κάτω σάν τρελλή. Βοηθήστε το παιδί! Γλυτώστε το παιδί! Έπιτέλους ο Στάθακας μίλησε.

—Και πός να το γλώσω; είπε με μία βλακώδη άταραξία. Εγώ δε χωίώ είμαι χοντρός. —Ας μη ένά άλλο παιδί. Είναι ντροπή κι' άλαρία νάφήσετε το βοηθό σας να πεθάνη.

Ο Στάθακας οδτε κοουιόταν. Αδτη η άδράνεια, αδτη η άπάθεια μπροστά έννα τόσο σοβαρό κινδονο, προξένησε στην κορία Χρυσοχέρη τέτοια άγανάκτηση, ώστε άποφάσισε να μη ή ίδια μέσα στην καμινάδα γιά να βοηθήση τον Πάνο. Μήπως πραγματικά. Άλλά δσο φηλά κι' αν σηκωσε τα χέρια της, δεν μπόρεσε να τον φθάση. Άπελπισμένη, ξαναβήκη και φώναζε τοδ όπηρέτη:

—Αρτέμη! οδ πού είσαι πιδ φηλάς, έλα να δοκιμάσης. Αχ, θά πεθάνη το άμιοιρο!..

[Έπεται συνέχεια]

ΜΙΣΕΜΟΣ

Σήμερα, φεύγω γιά τα ξένα, κι' είναι ή ψυχή μου σκοτεινή, κι' έχω τα μάτια, δακρυομένοα.

Ποιός έξέρε αν θά ξαναγυρίσω, ή γιά φορά μου πιά στερονή, το σίτι τόρ' αν θάντηκώσω...

Όλοι οι δικοί μου, μαζεμένοι προσημόνουν, κάτω στο γιαλό, και φαίνονται τόσο θλιμμένοι!

Κουνούν με πόνο τοδ μαντήλι, και μου φωνάζουν: «στοδ καλό!.. με μία φωνή άβυστή στα χείλη.

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Η κορία Χρυσοχέρη έτρεξε... (Σελ. 349, στ. 6')

Στην άρχή ταίσιχη... (Σελ. 888, στ. 7')

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 και 10 το πολύ λέξεις με άλλα στοιχεία δε. 4 τολάχιστον κί-...

ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΟΠΟΥΛΑ, ΔΙΑΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΑΣ, ανταλάσ-...

ΠΑΡΑΙΤΟΥΜΕΘΑ λόγω «Τρά-...

«ΣΥΜΜ. ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ» = εκουκλάουμε: Σερμίνας...

ΦΕΛΗΣ ΚΥΠΡΙΟΠΟΥΛΑ, Αφαινάτι κώ: Ξεχάστρια. Νε-...

ΠΑΝΟΥΚΑΔΑ, ουχωρότε με. Φούριε, Πλανόδιε ανταλλάσ-...

Τρίμε, τὸ βέλι τοῦ Ὑμητοῦ...

ΤΡΟΜΕ, φροῦ τὰ μὴ βασκαθῆς...

ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ, τὴν κά-...

ΖΑΚ ΣΕΤΑΡ=ΑΔ. ΒΛΑΔΙΚΑΣ...

ΑΙΣΤ, στελλάτε μας Δοίον σας...

Α' ελίση Χαρά, Κακοκόρισα,...

ΒΑΡΑΒΕΤΕ ΚΑΙ ΤΡΑΚΑΡΑΜ. «Ασος Καρά» = Θινόπουλος...

ΚΡΑΚ

Κράσι Πατριάρχῃ! Τι συμβαί-...

ΟΜΟΣΗ. ΙΗΣΟΥ. ΜΕΣΑΙΩΝΟΙ...

«ΠΑΝΖΟΥΡΙΣΜΕ»...

ΠΟΙΟΝ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΑΚΟΝ ΣΥΛ-...

«ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ»...

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ...

ΔΙΣΙΣ τῶν Διαγωνισμῶν μας...

«ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ»...

«ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ»...

ΑΙΣΤ και Διακλασάπουλα, ἐπειδὴ τε...

Παρατείνωμεν λοιπὸν τὸν Δ'...

Ρεζαντά, Ἄγνοῦλα καλῶς ἤλ-...

Αποτελέσματα Διαγωνισμοῦ μου...

Κλαίω και Θερμῶ τὸν ἀποχ-...

Στὸ Δημοφῆρισμ. ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ...

Καλιπῆτορες, ἄφισ τις ἀρλούμ-...

Πρωτομπαϊνοντασιτόσολόνι τῆς...

Β. Παπαγεωργίου, γιὰ συλλυ-...

«ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΑΚΗ ΑΣΥΝΟΜΙΑ»...

Α τρώμητῃ εἶσαι ἄρλιθς νομίζαν...

ΚΕΡΑΜΙΔΕΣ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»...

«ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ»...

Αποτελέσματα Διαγωνισμοῦ...

ΑΡΧΙΔΑΒΟΛΕ, ἡ συμπόνια...

Φ ΡΑΟΥΛΑ, ΜΕΛΙΣΣΑ, Θεο-...

«ΔΙΠΑΛΑΣΙΑΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ»...

Τὸ ἐπὶ «Πανζουριζμοῦ γεννη...

«ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΑΚΗ ΑΣΥΝΟΜΙΑ»...

«ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΑΚΗ ΑΣΥΝΟΜΙΑ»...

«ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΑΚΗ ΑΣΥΝΟΜΙΑ»...

«ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΑΚΗ ΑΣΥΝΟΜΙΑ»...

«ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΑΚΗ ΑΣΥΝΟΜΙΑ»...

«ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΑΚΗ ΑΣΥΝΟΜΙΑ»...

«ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΑΚΗ ΑΣΥΝΟΜΙΑ»...

«ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΑΚΗ ΑΣΥΝΟΜΙΑ»...

«ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΑΚΗ ΑΣΥΝΟΜΙΑ»...

«ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΑΚΗ ΑΣΥΝΟΜΙΑ»...

«ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΑΚΗ ΑΣΥΝΟΜΙΑ»...

«ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΑΚΗ ΑΣΥΝΟΜΙΑ»...